

Misijski mjesec – listopad 2019.

Idite, misionarite!

Draga braćo i sestre!

Svaka sveta misa završava poslanjem. Naš hrvatski prijevod latinskog poklika: *Ite, missa est* poziva nas: *Idite u miru*. Ovim nas riječima svećenik šalje u svijet da Radosnu Vijest koja nam je na svetoj misi bila navještena i okrijepljena Isusovim euharistijskim darom, započnemo misije – postanemo misionari.

Želeći pobuditi novo misionarsko oduševljenje, papa Benedikt XV., prije sto godina, 30. studenog 1919., objavio je apostolsko pismo *Maximum illud* i pozvao cijelu Crkvu da bude svjesna svoje odgovornosti u naviještanju Kristova evanđelja.

Ne želeći da ova visoka obljetnica bude zaboravljena, papa Franjo je odredio da mjesec listopad ove godine za cijelu Crkvu bude »izvanredno razdoblje misijskog djelovanja.« Budući da je Poruka pape Franje za Svjetski dan misija objavljena 9. lipnja, na svetkovinu Duhova, već nas ta pomno izabrana svetkovina podsjeća na one prve Duhove kad je prva Crkva izašla iz svoje zatvorenosti i anonimnosti i predstavila se cijelom svijetu. Od tada pa do danas Kristovo se evanđelje širi svijetom i prožima pojedine narode, kulture i civilizacije i na taj način svaku od tih kultura i naroda izvlači iz njihove zatvorenosti i izoliranosti i otvara sveopćem ljudskom bratstvu.

Kako ne bismo ostali zatvoreni u svoj svijet i bili sami sebi dostatni, papa Franjo nas u svom prepoznatljivom stilu ponovno poziva na *Izlazak*. Moramo izaći! Tko, kuda i kamo?

U ovoj Poruci za Svjetski dan misija Sveti Otac riječ *izaći* spomenuo je čak pet puta.

Treba izaći Crkva Božja sve do nakraj svijeta. Treba »izaći iz vlastitog doma, obitelji, zemlje, jezika i mjesne Crkve.« Treba »izaći iz okvira isključive pripadnosti vlastitoj zemlji i vlastitom narodu [...] nadilazeći svake neprilične etničke i crkvene introvertiranosti.« Treba izaći svaki krštenik i svaka krštenica iz samoga sebe, jer »onaj koji ljubi nikad ne miruje«, jer je »privučen od drugoga i privlači druge.«

Ovaj veliki *Izlazak* na koji je pozvana sveopća Crkva, i preko nje svaki pojedini narod i kultura, zatim mjesna Crkva i svaki pojedini krštenik, podsjeća nas na *Izlazak* Abrahama, praoca naše vjere i na onaj čudesni *Izlazak* Izabranog naroda iz egipatskog ropstva, kad je trebalo napustiti sigurnost postojećeg stanja i doma te krenuti u nepoznato i zadobiti nešto novo čemu je sigurnost jedino vjera u Božju riječ i u Božja obećanja.

Sveti Otac vjeran svojoj viziji i svome poslanju ne prestaje nas pozivati na *Izlazak*, jer bez njega nismo vjerni svome Učitelji i Gospodinu koji nam je nakon uskrsnuća dao mandat: »Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju!« (Mk 16,15).

Ovaj izvanredni misijski mjesec pod geslom »Kršteni i poslani – Kristova Crkva u misiji u svijetu« želi probuditi svijest misijskog poslanja, što je zapravo i narav same Crkve da bude misijska!

Da bi oslikao zadaću svojih učenika Isus se poslužio dvjema slikama: ribarima ljudi i dobrog pastira. Čini se da smo mi djelomično zapamtili samo onu drugu i najveći dio svog vremena posvetili onome da »pasemo ovce«, tj. da se zadovoljimo primanjem sakramenata i sakramentalnim čuvanjem preostalih, a da smo gotovo izgubili svijest da smo prije svega pozvani biti »pastiri koji traže izgubljenu ovcu« i »ribari ljudi«.

Ovo se očito ne odnosi na sve one misionare i misionarke iz cijelog svijeta, pa i naše domovine, koji su Kristov mandat uistinu osobno shvatili i njemu svoj život posvetili, nego na cijelu Crkvu Kristovu.

Ovaj izvanredni misijski mjesec prvenstveno stavlja naglasak na svakog krštenika. Ako svaki krštenik sebi dozove u svijest da je po samom krštenju pozvan i poslan da bude jedna misija u svijetu tada će izaći iz svojih uskih okvira i tada će u nama zaživjeti ono što je suvremeni svijet gurnuo po strani, a to je spoznaja i osjećaj crkvenosti. Ne može se biti kršćanin, a da se nikom ne pripada. Nitko ne može biti sam svoj kršćanin, jer smo stvoreni na sliku Božju i po sakramentu krštenja, u Crkvi kao majci, preporođeni na novi život za djecu Božju. Iz te božanske i crkvene zbilje proizlazi naše ljudsko i kršćansko dostojanstvo, kao i misijska uloga i poslanje.

Kako bi smo iskoristili ovo milosno vrijeme koje je pred nama, nastojmo ovaj izvanredni misijski mjesec živjeti u Duhu s cijelom Crkvom i u duhu rečenoga vidjeti gdje mi kao pojedinci, a onda i kao mjesna Crkva i Crkva u našem narodu na najbolji način možemo posvjedočiti svoje misijsko poslanje.

Usuđujem se dati neke prijedloge: svakodnevna molitva za misije i misionare, post i pokora na istu nakanu, kateheze za roditelje prvopričesnika i krizmanika, misijski pohod vjeroučitelja i manjih grupa vjeroučenika obitelji drugih vjeroučenika sa željom da se zajednički moli za potrebe obitelji. Postoji li mogućnost da se ne ide samo »našima« nego »svima«? Može li se u našoj sredini potražiti »izgubljenu ovčicu«, »izgubljenu drahmu«, »izgubljenog sina i kći«? Možemo li postati »ribari ljudi«, oformiti misijsku skupinu u župi koja će i nakon mjeseca misija voditi misijske inicijative kako one misijske naravi u župi tako i moleći za misije u svijetu? Možemo li učiniti konkretnu karitativnu gestu prema potrebitima u župi, kao znak djelotvorne ljubavi, materijalno pomagati misije...?

Ovo su samo neke ideje kao izazovi i pozitivne provokacije za sve one druge koje će vam Duh Božji nadahnuti.

Zahvalni našim misionarima i misionarkama diljem svijeta, kao i svima onima koji u potpunosti već žive ovaj misijski život i dišu misijskim duhom odvažimo se i mi krenuti njihovim stopama.

U Krku, 1. listopada 2019., na spomendan svete Terezije od Djeteta Isusa, zaštitnice Misija.

† Ivica Petanjak
biskup krčki
predsjednik vijeća HBK za Misije